

Vytáhl z kapsy kousek papíru a naškrábal na něj telefonní číslo. Pak mi ho podal.

„Jsi... Nemáš problémy s chůzí?“ zeptala jsem se ho.

„Nemám. Tahle noha mi slouží skoro stejně dobře, jako sloužila ta moje.“

Napadlo mě, že mu nabídnu doprovod a pomoc, ale bylo mi jasné, že na to nepřistoupí. Felix nebyl ten typ, co by chtěl být na někom závislý, a teď to platilo dvojnásob.

„Je doma stařík?“ zeptal se, když si nasadil klobouk. „Nejdřív jsem šel za tebou, ale zastavím se v hlavním domě, jestli je doma.“

„Ne, strýček Mick tu teď není,“ odpověděla jsem. „Ale přijď brzy zas, moc rád tě uvidím.“

Přikývl. „Jsem rád, že jsem tě tu zastihl. Chybělas mi, Ellie.“

„Taky jsi mi chyběl.“

Mrkl na mě, čímž zaplašil tíživé myšlenky, které snad mohly trápit kteréhokoli z nás, a obrátil se ke dveřím. Chodil opatrně a velice vzpřímeně. Kdybych o jeho zranění nevěděla, téměř nebylo znát, že kulhá.

Když odešel, zůstala jsem sedět na gauči a dívala se na prázdný hrnek od čaje, který zůstal na stole. Jeho návštěva mi připomněla staré dobré časy, ovšem okořeněné hořkostí toho, kam se život mezitím ubíral.

Válka změnila spoustu věcí a konec byl v nedohlednu. Najednou jsem cítila, jak na mne padá bezmoc.

Nebyla jsem ale úplně bezmocná. Čekala mne práce s majorem Ramseyem. Ať jsem si o něm myslela cokoli, z naší spolupráce by mohlo vzejít něco dobrého. Možná bych mohla alespoň trochu přispět k úspěchu válečného úsilí. Vstala jsem z pohovky a došla k věšáku, kam jsem si předchozího večera pověsila kabát. Sáhla jsem do jedné kapsy a nahmatala kousek papíru, který mi dal major Ramsey.

Samozřejmě jsem tomu muži neodpustila a myšlenka, že pro něj budu pracovat, mě nenaplňovala žádným velkým nadšením. Připomínala jsem si ale, že my všichni musíme přinést nějakou oběť, pokud tuhle válku máme vyhrát.

A zcela sobecky jsem navíc dospěla k tomu, že pracovat chvíli pro něj je mnohem lepší než strávit rok či dva ve vězení.

Zvedla jsem telefon a vytočila číslo. Při druhém zazvonění telefon zvedl jakýsi mladý muž.

„Mohu hovořit s majorem Ramseyem?“ zeptala jsem se.

„Kdo volá, prosím?“

„Ellie McDonellová,“ odpověděla jsem a přemýšlela, co budu říkat, když na mě bude tlačit dál.

„Okamžik, prosím.“

Připravovala jsem se na to, že budu čekat dlouho – policisté a tahle sorta se přímo vyžívají v tom vás nechat čekat – takže mě docela překvapilo, když k telefonu dorazil za malou chvíli.

„Major Ramsey.“

„Tady Ellie McDonellová,“ odpověděla jsem.

„Ano?“ Znělo to skoro netrpělivě, jako bych marnila jeho čas, a já se ubránila nutkání říci mu něco nezdvořilého. Místo toho jsem si vzpomněla na strýčka Micka a potlačila svůj hněv.

„Řekl jste mi, ať vám zavolám,“ připomněla jsem mu.

Vysypal ze sebe adresu. „Dnes v osm večer, vezměte si klobouk se závojem.“

A položil to.

Obrátila jsem oči v sloup. Celé to bylo tak nesmyslně tajnostkářské, že jsem si připadala jak ve špatné detektivce, kterou dávali v okurkové sezóně v provinčním kině.

Tak jak jsem očekávala, pracovat pro majora Ramseyho bude pořádná zkouška trpělivosti.